

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/126/2018
Identifikačné číslo spisu: 8315205228
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8315205228.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu K. - JES, s miestom podnikania v Q., IČO: XX XXX XXX, zastúpeného JUDr. Júliusom Kvetánom, advokátom so sídlom v Humennom, Jasenovská 11, proti žalovanému Železnice Slovenskej republiky, Bratislava, so sídlom v Bratislave, Klemensova 8, IČO: 31 364 501, o určenie platnosti nájomnej zmluvy a o zaplatenie ušlého zisku, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 15 C 261/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 5. októbra 2017, sp. zn. 14 Co 16/2017, 14 Co 17/2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 4. novembra 2016, č. k. 15 C 261/2015-621, zamietol žalobu žalobcu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebolo sporné, že žalovaný ako prenajímateľ uzatvoril s K. a žalobcom K. ako nájomcami Nájomnú zmluvu č. 512-037/96 o prenájme nebytových priestorov (ďalej aj „nájomná zmluva“) v zmysle zákona č. 116/1990 Zb. v platnom znení. Žalobca spolu so žalobou predložil súdu Nájomnú zmluvu č. 512-037/96 o prenájme nebytových priestorov uzatvorenú medzi zmluvnými stranami, v ktorej je uvedený ako dátum podpísania deň 21. decembra 1996. Žalovaný predložil spolu so svojím písomným vyjadrením k žalobnému návrhu súdu Nájomnú zmluvu č. 512-37/96 o prenájme nebytových priestorov uzatvorenú medzi zmluvnými stranami, v ktorej je uvedený dátum podpísania deň 20. decembra 1996. Z obsahu oboch zmlúv súd zistil, že tieto sú identické čo do obsahu tak aj do formy a vyhotovenia. Dátumy, ktoré sú uvedené na poslednej strane zmluvy v prvom prípade 21. decembra 1996 a druhom prípade 20. decembra 1996 sú dopísané v oboch prípadoch rukou. Vychádzal z § 720 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), podľa ktorého nájom a podnájom nebytových priestorov upravuje osobitný zákon. Týmto zákonom je zákon č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nájomná zmluva č. 512-037/96 uzatvorená medzi žalovaným ako prenajímateľom a N. a žalobcom ako nájomcami bola uzatvorená v súlade s vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami a bola uzatvorená

platne. Aj keď súdu prvej inštancie boli predložené dve vyhotovenia zmluvy s rôznymi dátumami vyhotovenia (20.12.1996 a 21.12.1996), v každom prípade ide o tú istú zmluvu, pričom každá zmluva nadobúda platnosť dňom podpisu poslednej zo zmluvných strán. Súd prvej inštancie uzavrel, že nájomná zmluva bola uzatvorená s platnosťou od 21.12.1996 a s účinnosťou od 1.1.1997, odkedy prenajímateľ prenajal nájomcom nebytový priestor. Žalovaný dňa 20. novembra 2002 vypovedal žalobcovi nájomnú zmluvu z dôvodu uvedeného v § 9 ods. 2 písm. b/ zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, a to že nájomca o viac ako jeden mesiac mešká s platením nájomného. Z výpovede nájomnej zmluvy žalovaným zo dňa 20. novembra 2002 mal súd prvej inštancie za preukázané, ktorej nájomnej zmluvy sa výpoveď týka. Z rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 15. júna 2011, sp. zn. 26 C 55/2006, ktorým súd zamietol žalobu žalobcu v časti o určenie, že nájom nebytových priestorov v objekte železničnej zastávky Humenné - mesto na základe nájomnej zmluvy č. 512-037/96 trval do 31. marca 2004 vyplynulo, že predmetná nájomná zmluva bola zo strany prenajímateľa - žalovaného vypovedaná výpoveďou zo dňa 20. novembra 2002, ktorá uplynula 31. marca 2003. Z tohto rozsudku ďalej vyplynulo, že táto skutočnosť bola preukázaná v konaní pred Okresným súdom Humenné, sp. zn. 6 C 175/2003, v ktorom bola rozsudkom zo dňa 16. novembra 2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 27. apríla 2005, sp. zn. 1 Co 67/05, zamietnutá žaloba žalobcu N., ktorou žalobca napadol neplatnosť predmetnej výpovede z nájomnej zmluvy. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za nespochybniteľné, že platne uzatvorená nájomná zmluva č. 512-037/96 zo dňa 21. decembra 1996 bola riadne a platne prenajímateľom vypovedaná, výpovedná lehota uplynula dňa 31. marca 2003, a týmto dňom nájomná zmluva stratila platnosť a účinnosť. Preto nebolo možné žalobe vyhovieť ani v jednom výroku. Súd prvej inštancie z týchto dôvodov nemohol vysloviť, že nájomná zmluva je platná a výpoveď z nájomnej zmluvy neplatná. Následne nebolo možné priznať žalobcovi ani „ušlý zisk“ za obdobie od 1. apríla 2003, keďže žalovaný už v tom období nebol so žalobcom v zmluvnom vzťahu.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 5. októbra 2017, sp. zn. 14 Co 16/2017, 14 Co 17/2017, odmietol odvolanie žalobcu proti uzneseniu súdu prvej inštancie zo dňa 16. februára 2017, č. k. 15 C 261/2015-663, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v tej časti, ktorou bola zamietnutá žaloba o určenie neplatnosti výpovede nájomnej zmluvy a v tej časti aj konanie zastavil, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola zamietnutá žaloba o zaplatenie ušlého zisku za čas od 1. apríla 2003 do 31. marca 2004 v rozsahu 60 255,72 Eur s príslušenstvom a konanie v tejto časti zastavil, vo zvyšujúcej zamietajúcej časti vo veci samej, ako aj vo výroku o náhrade trov konania rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd vychádzal z § 230 CSP, podľa ktorého ak sa vo veci právoplatne rozhodnutej veci prihladol ex officio. Vychádzal z toho, že výklad pojmu „tá istá vec“ je založený na tom, že musí ísť o tie isté subjekty práva, ktoré vystupovali v pôvodnom konaní ako sporové strany a o ten istý predmet konania, pričom nie je rozhodujúce, či sporové strany vystupujú v pôvodných procesných postaveniach. Zistil, že v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 6 C 175/2003 sa žalobca K. domáhal proti žalovanému Železnice SR neplatnosti výpovede z nájomnej zmluvy č. 512-037/96 tak, ako mu bola daná písomným prejavom žalovaného z 20. novembra 2002. Rozsudkom Okresného súdu Humenné zo 16. novembra 2004, č. k. 6 C 175/03-142 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 27. apríla 2005, č. k. 1 Co 67/2005 bol tento žalobný návrh právoplatne zamietnutý. Sporovým stranám v označenom konaní bolo zrejmé, že medzi účastníkmi konania bol založený iba jeden nájomný vzťah na nebytové priestory, ktoré boli špecifikované v obsahu nájomnej zmluvy s označeným číslom. Iný nájomný vzťah sporové strany ako účastníci nájomnej zmluvy č. 512-037/96 na iný predmet nájmu neuzavreli. V označenom konaní žalobca namietal písomný prejav vôle žalovaného z 20. novembra 2002, ktorý smeroval k ukončeniu predmetného nájomného vzťahu. Aj v tomto súčasnom konaní sa žalobca domáha určenia neplatnosti výpovede nájomného vzťahu práve totožným úkonom žalovaného z 20. novembra 2002. Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutiu o novom návrhu žalobcu na určenie neplatnosti výpovede z uvedeného nájomného vzťahu tak bráni prekážka právoplatne rozhodnutej veci. V rámci skúmania procesných podmienok o ďalšej časti žalobného návrhu, odvolací súd zistil z obsahu rozhodnutí (ktoré už boli k dispozícii aj súdu prvej inštancie) aj to, že v konaní na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 19 C 317/2012 si žalobca uplatnil z toho istého dôvodu ako v tomto konaní náhradu ušlého zisku za čas od 1. augusta 2002 do 31. marca

2004 v celkovej výške 90 383,58 eur, t. j. vo výške 5 021,31 eur mesačne. Rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 27. mája 2013, č. k. 19 C 317/2012-80 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 15. januára 2014, č. k. 11 Co 272/2013-117, bol zamietnutý návrh na náhradu ušlého zisku v uplatnenom rozsahu. V predmetnom súdnom konaní žalobca uplatňoval proti žalovanému nárok na náhradu ušlého zisku za čas od 1. apríla 2003 do doby možnosti výkonu podnikateľskej činnosti v prenajatých priestoroch v mesačnej výške po 22 632,- eur s tým, že uplatnil aj úroky z omeškania. Ak rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 27. mája 2013, č. k. 19 C 317/2012-80 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 15. januára 2014, č. k. 11 Co 272/2013-117, bol právoplatne zamietnutý návrh žalobcu na náhradu ušlého zisku aj za čas od 1. apríla 2003 do 31. marca 2004 s príslušenstvom, tak aj v tejto časti je o žalobnom návrhu žalobcu už právoplatne rozhodnuté a prekážka právoplatne rozhodnutej veci bránila, aby súd v tomto teraz vyvolanom súdnom konaní žalobcom opätovne o tomto nároku v tomto rozsahu aj rozhodoval. Vo vzťahu k žalobnému návrhu týkajúceho sa určenia platnosti nájomnej zmluvy s alternatívne uvedenými petitmi samotným žalobcom uzavretých 20. decembra 1996, resp. 21. decembra 1996, či po 4. februári 1997, bol odvolací súd toho názoru, že medzi sporovými stranami v minulosti nebolo nikdy sporným, že účastníci nájomnej zmluvy sa dohodli na prenájme nebytových priestorov tak, ako sú v nájomnej zmluve bez ohľadu na jej dátum za obsahových podmienok v nej špecifikovaných. Iný obsah nájomnej zmluvy alebo nájomného vzťahu na ten istý predmet nájmu nebol nikdy sporovými stranami namietaný. Odvolací súd pri prieskume predmetnej veci nemal dôvod odchyliť sa od záverov v iných rozhodnutiach medzi sporovými stranami, v ktorých sa konštatovalo, že nájomný vzťah skončil práve uplynutím výpovednej lehoty na základe platnej výpovede podľa rozsudku Okresného súdu Humenné, č. k. 6 C 175/03-142 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1 Co 67/2005. Rozhodnutia súdov vo veciach týkajúcich sa tých istých účastníkov konania, posudzujúcich právne skutočnosti týkajúce sa trvania tohto nájomného vzťahu sú totožné v tom, že ku skončeniu nájomného vzťahu došlo práve na základe označenej výpovede ku dňu 31. marca 2003. Odvolací súd nevidel dôvod v predmetnej veci na odklon od judikovaných záverov o tom, že nájomný vzťah žalobcu v priestoroch žalovaného skončil výpoveďou ku dňu 31. marca 2003. Žalobný návrh na určenie platnosti nájomnej zmluvy v aktuálnej situácii, keď bol nájomný vzťah založený uvedenou nájomnou zmluvou už skončený, postrádal podľa názoru odvolacieho súdu naliehavosť právneho záujmu na takomto určení.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, prípustnosť ktorého odôvodnil ustanovením § 420 písm. f/ CSP, keďže podľa jeho názoru súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uviedol, že konanie v predmetnej veci ako celok nevykazuje znaky spravodlivosti, keď nerešpektuje právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu v Humennom zo dňa 10. októbra 2002, č. k. 11 C 1285/00-112. Namieta, že „čo je vlastne celý rozsah“, ktorým súd zamietol žalobu, či pripustená zmena podľa uznesenia zo dňa 4. októbra 2016 alebo požadovaná podľa žiadosti dovolateľa zo dňa 26. júla 2016. Tu vzhľadom na zmatečnosť rozsudku okresného súdu, a to rozhodnúť o návrhu na zmenu žaloby. Je názoru, že rozsudok okresného súdu je nepreskúmateľný, zmatečný. Poukazuje na nedostatok právnej istoty v Slovenskej republike a právneho štátu. Poukázal na to, že rozhodnutiami súdov došlo k porušeniu ústavného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, že súdy nerešpektovali zistený skutkový stav a vôbec sa nevysporiadali s dôkazom predloženým dovolateľom na pojednávaní dňa 19. septembra 2012. Navrhol rozsudky oboch súdov zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné.

6. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 viackrát (napríklad sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3

Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním.

7. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP).

8. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP.

9. Pokiaľ podľa obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z toho, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený a arbitrárny a odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií sú nepreskúmateľné, zmätočné a nesprávne, dovolací súd uvádza nasledovné.

10. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu než je zmätočnosť, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K uvedenej námietke nepreskúmateľnosti a nedostatku v odôvodnení rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku dňa 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Od tohto stanoviska dovolací súd aj za účinnosti CSP (§ 420 písm. f/) nevidí dôvod sa odkloniť.

11. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP, a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabikh proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, rozsudok z 24. júla 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, sťažnosť č. 8262/02, rozsudok z 23. júla 2009).

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi

názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Podstatné námietky dovolateľa spočívajú v tvrdenom zásahu do jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ktorého sa mal dopustiť súd prvej inštancie tým, že konanie v predmetnej veci ako celok nevykazuje znaky spravodlivosti, keď nerešpektoval právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Humenné zo dňa 10. októbra 2002, č. k. 11 C 1285/00-112, ďalej že rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný, zmätočný, že je nedostatok právnej istoty v Slovenskej republike a právneho štátu, že súd prvej inštancie nerešpektoval zistený skutkový stav a vôbec sa nevyporiadal s dôkazom predloženým dovolateľom na pojednávaní dňa 19. septembra 2012.

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

15. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci, to ako súd viedol spor, znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a marná možnosť jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

16. Dovolací súd preskúmal celý spis a konanie pred súdmi oboch inštancií. Súdy oboch inštancií riadne zistili skutkový stav veci, vysvetlili, aké právne predpisy pre posúdenie veci použili, vysvetlili, akými právnymi úvahami sa spravovali a dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia tak, aby neboli pochybnosti o právnom posúdení. Teda dovolací argument, že rozhodnutie je nepreskúmateľné a zmätočné, nepovažuje dovolací súd za dôvodný.

17. Dovolací súd pritom uvádza, že dovolateľ v podstate uvádza totožné skutočnosti a námietky, ktoré už uviedol v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Podľa názoru dovolacieho súdu sa s nimi odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočne vysporiadal (viď najmä bod. 24 napadnutého rozsudku).

18. Po preskúmaní spisu preto dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie ako výnimky druhej vety stanoviska R 2/2016.

19. Dovoláním napadnutý rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval súd prvej inštancie ako aj odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Odvolací súd sa správne najskôr zameril na skúmanie podmienok konania (povinnosť ich skúmania ex officio v ktoromkoľvek štádiu konania), ktoré skúmanie má prednosť pred meritórnym prejednaním veci takisto, ako aj posúdenie, či je na danom určení naliehavý právny záujem.

20. Dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je tiež nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993, R 125/1999 a R 42/1993.

21. Ani za účinnosti CSP nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu prípadne spočíva na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

22. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol.

23. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.